

at de er sådan nogle, der fra barnsben render rundt med geværer på ryggen, og det er de muligvis også, men de er jo frem for alt interesseret i at få et godt liv, og hvis de kan se, at de kan få det i et andet regi – for jeg tror ikke på, at man kan overbevise dem om, at USA vil dem noget godt – og man kan få dem overbevist om, at de kan få et godt liv, hvor de kan dyrke deres marker og sælge deres ting og få uddannet deres børn, så er jeg også sikker på, at man kan sætte en hel anden proces i gang end den, der er i øjeblikket. Jeg mener i virkeligheden, at det er det, der er den vigtige diskussion at tage lige i øjeblikket, nemlig hvordan vi kommer væk fra Bushs sikkerhedspolitiske spor til et forhandlings- og FN-spor.

Kl. 13:46

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det udenrigsministeren.

Kl. 13:46

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg siger tak for debatten. Jeg synes, det er godt, at der er en offentlig debat om vores engagement i Afghanistan. Det er et meget stort engagement, så det fortjener selvfølgelig også, at der brydes meninger om, hvad vi gør, og at der gives mulighed for at forklare dybere, hvad man gør, fordi der brydes meninger. Så det synes jeg er meget fint, og jeg er sikker på, at alle, som også engagerer sig i Afghanistan, lægger vægt på, at Folketinget også er engageret. Så jeg takker for debatten, og jeg takker også dem, der ikke er enige med mig.

Så vil jeg også godt sige tak, fordi soldaterne og politifolkene og vores civile rådgivere leverer et fantastisk arbejde derude. Jeg har jo netop været derude og konstateret, hvor stor en indsats der gøres, hvor stor en indsats der også gøres uden for rampelyset og projektørlyset. Af den grund kan man selvfølgelig også her i Folketinget komme til at tage fejl af, hvor meget der egentlig gøres, og hvor meget der nås. Det skal jeg komme tilbage til.

Men jeg vil godt tage fat i nogle af de i mine øjne strategiske misforståelser af det, vi gør med den her beslutning. Hr. Holger K. Nielsen siger, at vi har sagt, at vi vil trappe ned militært og så styrke det civile. Nej, vi styrker faktisk både det militære og det civile. Vi fordobler det civile engagement, vi fordobler beløbet. Samtidig har vi selvfølgelig nu med det her forslag fået plads til at øge det militære engagement. Det er da nødvendigt, hvis man skal øge sikkerheden, så man får plads til og mulighed for at øge det civile.

Der er ingen civil udvikling uden militær sikkerhed, og der er på lang sigt ikke nogen sikkerhed uden udvikling. Det er det store flertal her jo enige om. Så det, vi faktisk har gjort, er at øge begge dele. Men det er fuldstændig rigtigt – og det er det, hr. Holger K. Nielsen ikke helt har fået fat på i anden del af beslutningsforslaget – at vi faktisk fastholder, at vi håber på, at vi i perioden hen mod 2012 kan have mindre militær i front, også fordi vi har fået trænet flere afghanske sikkerhedsstyrker, både militær og politi, så de kan påtage sig mere. Og de er jo allerede med ude og slås og med ude og rydde op. Så sikkerhedsstyrkerne går rent faktisk frem, og tilliden til sikkerhedsstyrkerne, f.eks. politiet i Afghanistan – og det kan man være overrasket over eller ej – er meget stor. Uanset korrupsion eller ej, så er deres tillidskvote altså meget høj.

Vi ønsker at træne dem, og vi ønsker at træne flere, og derfor kan vi også være stolte af, at dansk politi er derude. Hvem er det, der står for træningen derude, hvem er det, der leder politindsatsen? Det er danskeren Kaj Wittrup, som har et meget, meget tæt samarbejde med indenrigsministeren. Det er rigtigt, at der er for meget korrupsion, alt for meget korrupsion, og det har jeg også sagt til præsidenten under mit møde derude. Men der er udnævnt en indenrigsminister, som virkelig går i kødet på korrupsionen, og som der er tillid til i hele alliancen. Og der er flere politikere, højtplacerede politikere, som er røget i fængsel på grund af korrupsion. Det vil sige, at der altså gøres noget, men selvfølgelig ikke nok – men det kan ikke ske fra den ene dag til den anden. Men det er altså kræfter og personer, vi har tillid til.

Rent faktisk har Afghanistan også en kvindelig formand for menneskerettighedskommissionen, som ikke går med burka, og som kommer fra Nordalliancen, og som selvfølgelig takker os for vores engagement i menneskerettighederne.

Det er jo ikke rigtigt, at det ikke går frem for kvinderne derude. Det går frem for kvinderne. F.eks. har vi nede i Helmand en kvindelig civil rådgiver, som kører en kvindegruppe inde i byen, og kvinderne kommer til deres mødested, og den danske kvinde har møde med dem for at drøfte deres vilkår og deres udviklingsmuligheder. Det er da et kæmpe fremskridt i forhold til før 70 pct. af alle mikrokreditter går til kvinder, og det er da et kæmpe fremskridt, fordi de erved kan komme til at engagere sig i det økonomiske liv og starte med at skabe deres små virk-